

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ζ # 75-84
Η # 85-86

Ζ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 75

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1911

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

ΕΛΘΕ, θηγιέ, γὰ ἰδῆς τὸν Θεόν σου, ὅστις ἔγενεν ἄνθρωπος διὰ τὸν ἰδῆς, διότι τὸν βλέπεις ἀκόμη. Ἐλθέ, εἰς τὸ Σπήλαιον ὅπου ἐγεννήθη. Ἐλθέ εἰς τὴν πηγήν τῆς Ἀληθείας καὶ κατάβηθι ἐκεῖ ὅπου ταπεινὴ Παρθένος ἔφερεν εἰς τὴν γῆν τὸν Σωτῆρα τῶν μικρῶν. Ἐλθέ Ἕλληγ, καὶ γονάτισε καὶ ταπεινώσου εἰς τὸ ἕργον Σπήλαιον, γονάτισε μαζί με τὴν Πατρίδα σου, δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐλθετε μετὰ πολιτισμόν, Ἕθνη, Αἰῶνες. Στήθε ἀνθρώπε, ἐμπρός εἰς τὴν Κοιτίδα τοῦ Θεοῦ σου, στήθε ἐμπρός εἰς τὴν κοιτίδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεφενδοσθήσαν οἱ κεραινοὶ τῶν νέων ἰδῶν κατὰ τῆς ἐποικροσίας καὶ τῆς ἀπισότητος καὶ τῆς δουλείας σώματος καὶ πνεύματος, αἱ ἰδέαι αἱ ὅσαι ἀνεκαίνασαν τὸν Κόσμον. Ἴδὲ αὐτὸ τὸ μικρὸν Σπήλαιον καὶ ἰδὲ πόθεν ἡ δύναμις τοῦ Νέου καὶ τοῦ Καθαροῦ ἐξεπορεύθη διὰ τὴν κοίτην πολιτισμοῦ καὶ διὰ τὴν συντήρησιν αἰωνόβια συστήματα, πλοῦτον, ἰσχύν. Γονάτισε πρὸ τῆς πηγῆς τῆς Ἰδέας!

ἄμαζὼν τῆς, καλπάζον γόρῳ οἱ στρατιῶται, καλιάζον ἔπειτα προσιπνόντες Ἀραβες χριστιανοί, ἐπὶ θαυμασίῳ ἀραβικῶν ἵππων, ἀσρασιαῖοι καὶ εὐλύγιστοι. Ἡ συνοδεία σταματᾷ εἰς σπηρῆν, μίαν ὄραϊαν σπηρῆν, στη-

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ (Φωτ. Ε. Κοντοπούλου)

μένην ἐμπρός εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Προφήτου Ἠλιού, τρία τέταρτα ἔξω τῆς Ἱεροσολήμ, πλησίον τοῦ ὁποίου εἶναι πηρῆ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἔπιεν ἡ Ἁγία Οὐρογένεια.

Ἐκεῖ ἀγαμένοι, ἔρχονται δὲ οἱ πρόκριτοι ἀραβόφωνοι Ἕλληγες καὶ ἀσιάζονται τὴν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου.

Μετὰ ἐν τέταρτον, κατὰ τὰ εἰρηθῶτα, ἔκκινεῖ ὁ Ἕλληγ Προξένος κ. Μιλτιάδης Ραφαήλ ἐν στολῇ. Τιμητικώτατα δι' ἡμᾶς, εἴμεθα—μετὰ τὸν φίλον κ. Καλαμίδαν—μέρος τῆς συνοδείας του, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ πρώτου διεργμῆρος κ. Χαγιάτ ἀραβοφώνου λατῖνου, τοῦ κ. Ρεμπούρ, δευτέρου διεργμῆρος ὡς καὶ τῆς κροίας του. Ὁ κ. Κοντόπουλος, μετὰ τὴν φωτογραφικὴν τὴν μηχανὴν μαζί μας.

Ἐμπρός δ' εἰς τὸν καθάριστον χριστοστούμωτον μετὰ τὴν μαζὰν γάβδων του, μετὰ τὴν ἀργυρᾶν λαβὴν, ὑφωμένην. Μᾶς κωλόνον τιμητικὸς ἱππεὶς στρατιώτης καὶ Ἀραβες. Καλιάζομεν πρὸς τὴν σπηρῆν τοῦ Προφήτου Ἠλιού. Γόρῳ ἀγαμῆσεις ἀραβῆται καὶ χριστιανῆται. Ἐδῶ πλησίον ἡ πέτρα εἰς τὴν ὁποίαν φάνεται τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σώματος τοῦ Προφήτου. Παρέκει φρούριον τοῦ Ἡρώδου. Εἰς ὀλίγων λεπτῶν ἀπόστασιν ὁ ἀγρός, ὃ μετὰ μικροῦς λίθους σχήματος ἐρεθίνθου. Ὁ Χριστὸς ἐπεροῦσε κάποτε ἐκεῖθεν καὶ εἶδεν ἄνθρωπον σπείροντα ἐρεθίνθου. Τὸν ἠρώτησε τί ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος εἰρωνενόμενος ἀπήντησε «σπείρω πέτρας».

—Ὁ σπείρεις θὰ θεορήσῃς ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐκποτε ὁ ἀγρός, ἄφορος, εἶνε κεκαλυμμένος ἀπὸ τὰ πετράδια. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ταπεινίστητον σπηρῆν. Ὁ Πατριάρχης μετὰ τὰ παρὰσμά του μᾶς δέχεται καὶ μᾶς προσφέρει τὰ στερεότατα πάντοτε μοναστηριακά ἀναμνηστικά. Γλυκὸ, κονιάκ, καφφὲν καὶ σιγάρα.

Ἡ Πατριαρχικὴ πομπὴ ἔκκινεῖ δέκα λεπτά πρὸ τῆς ἰδικῆς μας ἐπὶ τὰς κωδωνοκρουσίας τοῦ μοναστηρίου τοῦ Προφήτου Ἠλεπα, μετὰ τὰς αἰτᾶς τιμᾶς, ἡ ἰδικὴ μας.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Βηθλεέμ. Ὑπερήφανος ὁ ἐμπικρος καθάσσης ἀνοίγει τὸ πλῆθος. Γόρῳ, ἐπάνω εἰς δώματα, εἰς παράθρονα, εἰς ἐξώστας, λαὸς, εὐμορφες γυναῖκες καὶ κορίθια, αἱ περιήρημοι καλλοναὶ τῆς Βηθλεέμ, ἐσπείρασμα ἐνδεδυμένα. Καὶ ἀντικρύ-

Διαλαλοῦν οἱ κώδωνες τῆς Μονῆς τῆς Βηθλεέμ τὴν προσεγγίζουσαν μεγάλην ὄραν.

Αἰάζοντι χριστοστούμωτοι δέχονται, θυμιάζοντες, ἔξω τῆς πόλεως τῆς Μονῆς, ἐρχόμενον ἐν τῇ περιχόρῳ στολῇ του γὰ κηροῦξιν τὸ χαρμόσυνον κήρυγμα, τὸν Πατριάρχην. Ἀκολουθεῖ μαζὰ σεία κληρικῶν, δεξιὰ δὲ τῆς Α. Μ. ὁ Προξένος μας ἐν στολῇ, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους, ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ τῇ ἐπιβολῇ τοῦ ὁποίου ἐκήρυξεν ἡ Ἰδέα καὶ τοῖς ἀγῶσι τοῦ ὁποίου ἐτηρήθησαν τὰ Ἱερά.

Ἡ ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ (Φωτ. Ε. Κοντοπούλου)

Ὁ Πατριάρχης—εἴμεθα εἰς τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων—ἔχει προπορευθῆ πρὸς τὴν Βηθλεέμ ἀπὸ τῆς ἐνάτης ποσῆς ἔξ' Ἱεροσολέμων. Τὸν περικεκλῶνει μεταβαίνοντα ἐμπικρος φρονῶν ἐκ Τούρκων στρατιωτῶν αὐτὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του, ἐνῶ μὲν ἐξέλλη τοῦ Πατριαρχείου προπορεύεται διπλῆ σεία χριστοσπενδυνμένων καθάσσηδων, κτυπῶντων ρυθμικῶς τὰς μεγάλας γάβδους των εἰς τὰ λυθόστροτα. Κωδωνοκρουσία ἐκ τοῦ Ναοῦ χαιοεῖζον τὸν κατερχόμενον Ἱεράρχην, γυγαντόφωνοι, καλλικέλαδοι, πανηγυρικαί. Ὅταν ἡ συνοδεία του ἐπιβῇ τῶν

Ἡ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ Ἡ ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ (Φωτ. Ε. Κοντοπούλου)

ζομεν τὸν Μεγάλον Ναὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ὄγκον βαρύν, πανύψηλον, μετ' ὀλίγα, ὑψηλά, ἀνοιγμένα, παράθρονα. Ἡ θύρα του κατεσκευασμένη μεγάλη, σμικρυνθείσα ὁμοῦ εἰς ὀπήν, εἰς ἣν κίπτιον εἰσέρχεται τις. Εἰσερχεται ὁ προσκνητῆς εἰς τὸ προαίλιον τῆς Ἐκκλησίας. Πάλιν μία χαμηλὴ θύρα. Καὶ ἰδοὺ ὁ μέγας Νάρθηξ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀνὰ δύο σειραὶ κίονων, ἔξ' ἐρυθροῦ μαρμάρου. Οἱ κίονες, ἔξ' μέτρων ἕνους, εἶναι μονόλιθοι μετὰ κιονόκρανα ὀρθῶν

δεχέσθω. Ἡ Ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκία παρέδραμε καὶ Θεὸς ἀνθρώπος ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ θεώσας τὸ πρῶτον, δι' ὃ Ἀδάμ ἀναεοῖται σὺν τῇ Ἐνῶ, κολάζοντες ἐπὶ Γῆς ἐν ἀνθρώποις Ἐδδοκία, αἰῶσα γένος ἡμῶν. Ἡ τελετὴ διαρκεῖ ἐπὶ τετράωρον καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀναβαίνουν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅπου παρατίθεται γεῖμα. Τὸ Μοναστήριον πλήρες προσκνητῶν. Σύγχρως, ἀγῶν πρὸς εἴρεσιν καταλύματος.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΟΠΟΥ ΕΓΕΝΝΗΘ Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ὡς ΕΧΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (Φωτ. Ε. Κοντοπούλου)

ἀμγοῦς κορονθιακοῦ ρυθμοῦ μετὰ στανρῶν ἀναγλύφων. Κάτω ἀπὸ κάθε τῶσον ἐκ τῶν στηριζόμενων εἰς τοὺς κίονας κωνδύλοι. Ὁ Νάρθηξ εἶναι ἐντελῶς ἰδικός μας. Οἱ Ἕλληγες μοναχοὶ τὸν θυμιαρίζον καὶ μόνοι αὐτοὶ ἀνάπτουν τὰς κωνδύλας, πάσης παραβίσεως δυναμένης γὰ προκαλεῖται αἱματηρᾶς συμπλοκάς μεταξὺ τῶν κληρικῶν μας καὶ παντὸς ὅστις θὰ ἐτόλμα γὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἴδιον ἢ γὰ τοὺς ἐμποδίσῃ. Τὸ ἡμῶρος τὸ ὁποῖον βασιλεύει ἐμπνέει τὸ δέος. Προχωροῦμεν ἐν πομπῇ πρὸς τὸ Καθολικόν, θυμιαζόντων ἀνὰ δέκα βήματα τῶν διακόνων. Χωρίζεται τοῦ Νάρθηκος διὰ τοιχώματος, οὗ ἡ μεσσία καὶ ἡ δεξιὰ θύρα ἀνήκον ἐν ἡμᾶς, ἡ δὲ ἀριστερὰ εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς Ἀρμενίους.

Εἰς τὸ Καθολικόν, τὸ βάθος δηλαδὴ τοῦ ὅλου ναοῦ, ἄρχεται ἡ ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν. Δεξιὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου αἱ θέσεις τοῦ Ρώσου Προξένου καὶ τοῦ προσωπικοῦ του. Ἀριστερὰ ὁ Ἕλληγ Προξένος καὶ ἡ ἀκολουθία του. Ὑμνοῖν οἱ ψάλται, οἱ ἱερεῖς, ὁ Πατριάρχης τὸ Μέγα Θαῦμα, τὸ προσωπίζόμενον. Ἡ ὄραία βυζαντινὴ μουσικὴ προαναγγέλλει τὴν χαρᾶν. Πέσαν πρὸς τὴν Πεοσίαν ἀνατέλλει ὁ ἀστήρ, ὁ ὀδηγῆσας τοὺς Μάγους.

Βραδεία καὶ μεγαλοπρεπῆς ἡ ἱερονομία. Ὁ Πατριάρχης, προηγούμενων τῶν διακόνων κολοσσαίων λαμπάδων καὶ προπορευομένων τῶν Καθάσσηδων, πάντοτε μετὰ τὸ ἔρρυθμον κίπτιμα τῶν γάβδων των, θυμιάζουσι γόρῳ τὸν Ναὸν καὶ τὸν Νάρθηκα.

Γόρῳ λαὸς καὶ λαὸς. Ὁρθόδοξοι προσκνητῆται, ὀλίγοι ἀνωχῶς ἐφέτος. Πλῆθος Ρωσσοῖδων ἔλθουσῶν περὶ ἔξ' Ἱεροσολήμ. Κόσμος ἀγαθὸς καὶ εὐλαβῆς, σεία δὲ ἐνόπλιον στρατιωτῶν Τούρκων μετὰ τῶν ἀξιοματικῶν των. Ὁ ἀπιστότερος καὶ ὁ στοιχώτερος συντριβεται καὶ θαυμάζει. Μετὰ τὸν πνευματικόν του ἀρχηγόν ἐπὶ κεφαλῆς, μετὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν, μετὰ τοὺς προσκνητῆτας, τοὺς ἀπὸ πάσης γῆς ἐλθόντας, ὁ κόσμος ὁ χριστιανικός ὑμολογεῖ τὴν ἐπερχομένην σιγήν.

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις Ἐδδοκία». «Βηθλεέμ ἐτοιμάζον. Εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτιγ. Τὸ σπήλαιον

Περίπου μεσονύκτιον τῆς Μεγάλης Νυκτός. Οἱ κώδωνες μᾶς ἀφρυντίζον καὶ καταλαμβάνομεν τὰς θέσεις μας, ἐνῶ ἡ Α. Μ. ἱερονογεῖ ἀπὸ ὄρων.

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε!». Κατὰχρονος καὶ καταφύσιτος ὁ Ναός. Ἀρχίζει ὁ Ὁρθρος βραδὸς καὶ ἐπιβλητικός καὶ, ἀγρότερος, ὅταν οἱ Προξένοι κατέρχονται, ἄρχεται ἡ Μεγάλη Αἰτανεία. Ἐκκινεῖ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἡ περιήρουσος συνοδεία, μεγαλοπρεπῆς. Προπορεύονται οἱ ραβδούχοι, τὰ ἱερά λάβασρα, δάκνοι, ἱερεῖς, ἀρχιμανδρίται, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Προξένων. Ἀπὸ τῆς δεξιᾶς Πύλης κατέρχεται εἰς τὸ Σπήλαιον ὁ Πατριάρχης ψάλλει: «Ἐπιτε ἰδόμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Ἀκολουθήσομεν λοιπὸν ἐνθα ὀδεεῖ ὁ Ἀστήρ μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆ τῶν Βασιλέων». Ἀγγελοὶ ὑμνοῦσαν ἐκεῖ ἀκαταπαύστως, ἐκεῖ ποιμένες ἀγραυλοῦσαν ὄδη ἐπάξιον, «Δόξα ἐν Ὑψίστοις» λέγοντες τῶ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι ἐκ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

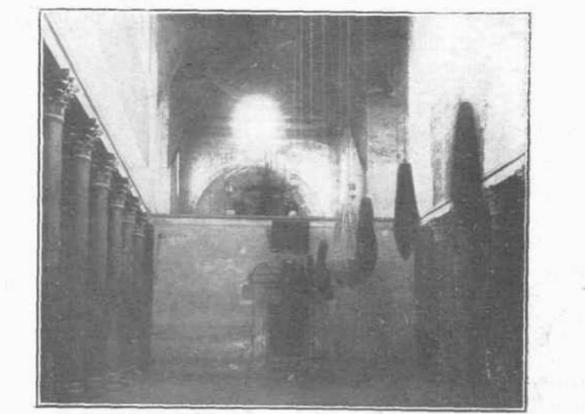
Ἐχει τὸ Σπήλαιον μήκος, ἔξ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, δώδεκα μέτρον καὶ τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν, πλάτος τριῶν μέτρων καὶ ἐνήκοντα ἑκατοστῶν, ἕνος δὲ τριῶν. Τοῦκοι στρατιῶται τὸ φρονοῦσιν διαρκῶς. Τριάνκοντα πέντε κωνδύλοι χέρον μελῆρον φῶς, ἕνα φῶς μυστηρίου. Γόρῳ αἱ πλευραὶ τοῦ Σπηλαίου ἐπενδεδυμένα μετὰ παραπετάσματα καὶ ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα, ἡ ὁποία σημεῖον τὸ μέρος, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Θεὸς καὶ ἐπὲρ τὴν ὁποίαν εἶναι τὸ ἡμῆτερον Θεοσαστήριον, ἀργυροῦς ἀστήρ φέρεῖ λατινιστὴ τὴν ἐπιγραφὴν:

«HIC DE VIRGINE MARIA JESUS CHRISTUS NATUS EST», (Ἐπιτάβη ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγεννήθη).

Καὶ ἀγαμῆσεται τὸ Ἐδαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου εἰς δύο γλώσσας εἰς Ἕλληγκὴν καὶ ρωσογκὴν. Ἀγαμῆσεται ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον. Αἰτᾶ—λιτὰ ὁ Λουκάς δηγεῖται τὸ μέγα θαῦμα διὰ τοῦ σώματος τοῦ Πατριάρχου:

«Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἔσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλιεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτιγ διότι οὐκ ἦν αὐτοῦ τόπος ἐν τῷ καταλύματι».

Μνημονεύονται ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου ὁ Ρώσος Αἰτοκροῦτωρ, ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, ὁ Σέρβος βασιλεὺς, ὁ Μαυροβούνιος.

Ὁ ΝΑΡΘΗΞ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ (Φωτ. Ε. Κοντοπούλου)

Ἐδῶ, μαζὰν ἀπὸ τὴν γῆν τῶν πολιτικῶν μας διενέξουν ὁ Ἕλληγ γονατίζει, ὅταν ἀκούῃ γὰ εἰχονται διὰ τὸν Βασιλέα, τὸν ἐκπροσοποιῶντα τὴν Πατρίδα του.

Νὰ εἰχονται «ἐπὲρ τοῦ Θεοσεβεστάτου καὶ Φιλοχριστοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλῶν Γεωργίου τοῦ Α'. Ὑπὲρ τῆς εὐσεβεστάτης Συζύγου Αὐτοῦ Βασιλίσσης Ὁλγας. Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς Δια-

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

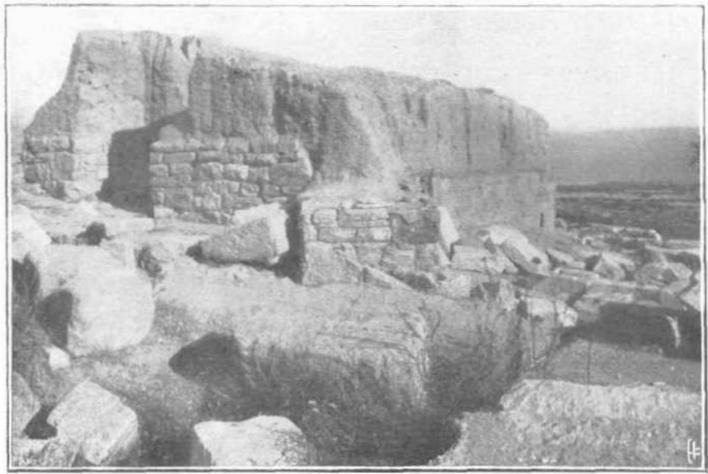
ΤΟΥ 1910

ΤΗΝ 9^η Ιανουαρίου ἐγένετο γενική συνέλευσις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Κατ' αὐτήν ὁ Γραμματεὺς κ. Τσοῦντας ἀνέγνωσε τὴν ἔκθεσιν τοῦ Συμβουλίου περὶ τῶν γενομένων ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιολογικῶν ἐργασιῶν, μεταξὺ δὲ τῶν σπουδαιότερων ἀνέφερε τὰς ἀνασκαφὰς καὶ ἐρεῖνας τοῦ ἐφορίου τῶν Ἀρχαιοτήτων Θεσσαλίας καὶ Φθιώτιδος κ. Ἀρβανιτοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πενταετίας ἐργασθεὶς μὲ πολλὴν δραστηριότητα καὶ ἐπιτακτὸν ἐπιτυχίαν ἐφείλκεται τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου εἰς τὴν ἀγνοουμένην μέχρι τοῦδε χώραν ἐκείνην καὶ θεορῶν ἐξήγησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περὶ αὐτῆς μελετῶν.

Πράγματι ὁ κ. Ἀρβανιτοπούλος τὰ ἐξῆς νέα εἰρημίματα παρουσίασε κατὰ τὸ παρακείμενον ἔτος:

ΙΩΛΙΚΕΣ.—Μία τῶν συνοικιῶν τοῦ σημερινοῦ Βόλου κειμένη ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν Ἁγίων Θεοδώρων καὶ λεγόμενη **Παλαιά**, ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ περίφημος Ἰωλίκος, ἡ πόλις τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦτου εἰς μέγα βάθος εὑρέθησαν τάφοι προϊστορικοὶ καὶ οἰκίαι, ἐπιθλιότερον δὲ γεωμετρικὰ ἀγγεῖα, πόρπαι καὶ ἄλλα ἀναθήματα, ἐπὶ δὲ κίονες, κιονόκρανα καὶ μετόπισι μετὰ τριγλῶρον τοῦ σπονδαοτάτου ναοῦ τῶν Μαγνήτων, ἧτοι τῆς Ἀστέμυδος Ἰωλίκας. Ἐπίσης εὑρέθησαν βάθρα ἀγαλμάτων, ἐν ψήφισμα καὶ ἄλλα ἐπιγραφαί, τάφος θολωτὸς χριστιανικὸς καὶ εἰς βυζαντινὸς παῶς ἰσχυρῶς ἀρχαῖος.

ΠΑΓΑΣΑΙ.—Εἰς τὰς Παγασάς, τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ ἐμπορικωτάτην πόλιν ἀπέναντι τοῦ Βόλου, ἀνεσκαφέν ὁ κ. Ἀρβανιτοπούλος δεύτερον πύργον (εἰκὼν 3), ὅπου εἶρε περὶ τὰς ἑκατὸν

1. ΠΑΓΑΣΑΙ.—Ο Α΄ ΠΥΡΓΟΣ, ΑΝΑΣΚΑΦΕΙΣ ΤΩ 1907-1909

νέας μαρμαρίνας πλάκας μὲ ζωγραφίας. Ἐκ τῶν ζωγραφικῶν τούτων ἄριστα σώζεται ἡ τοῦ Ἀριστοκίδου, τὴν παρῶσα Κεῖον, τοῦ Ἀργᾶ ἐκ Κορίθου, τῆς Κλυμένης καὶ μία παρῶσα γυναικᾶ καθήμενη, φρεσκοῦ μεγέθους. Τῷ 1907-1909 εἶχεν εἶρει ἄλλον πύργον μὲ τὰς περιφρήτους ζωγραφίας (εἰκὼν 1).

ΛΑΡΙΣΣΑ.—Ἡ μητρόπολις αὕτη τῆς ἡγχαίας Θεσσαλίας ὑπέστη ἐπὶ τῶν νεωτέρων καιστροφῶν.

Καὶ ὅσα ἀκόμη ἀρχαιοτήτες εἶχον διαφύγει τὸν ὄλεθρον, ἐξορίθησαν εἰς τὸ προπύλιον τῶν δικαστηρίων τῆς Λαρίσης, ὅπου τὰς ἐκάλυψε τὸ πλῆθος τῶν ἀπορριπτομένων χαρτῶν, σκουπιδιῶν καὶ τῶν φρονιμένων χόρτων μετὰ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν ὀρθίων, τὰς ὁποίας διετήρει ὁ κλητῆρ.

Ἡ τοιαύτη ἀγρία κατάσταση διωρθώθη ἐν μέρει ἐπὶ τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου, ὁ ὁποῖος μετεδόμωσε

τὰς 600 καὶ πλέον ἀρχαιοτήτας εἰς τὸ φρούριον Λαρίσης (εἰκ.2). Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἔμειναν εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ ἐφθίσοντο τὰ ἀρχαῖα, διατρέγοντα νέον κίνδυνον νὰ σκεπασθοῦν ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὁποία συνήθως προσφέρουν εἰς τὰς ἀρχαιοτήτας οἱ νεώτεροι Ἕλληνας. Διότι τὸ παλαιὸν ἐκείνο φρούριον ἐχρησίμευεν ὡς γενικὸν ἀποχωρητήριον ὀλοκλήρου τῆς Λαρίσης.

Πρὸ τοιούτου κινδύνου ὁ κ. Ἐφορος προέβη εἰς ἐνοικίαν τοῦ χώρου ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἐμυδρόθη, ἐκαθαρίσθη, ἐφιλοξένησεν ἐν κομμῶν κτίριον προχείρου θερινοῦ θεάτρον καὶ μετεβλήθη ἐντὸς δύο μηνῶν εἰς τὸν ὁραϊότερον περιπάτον ἀναρνήσης τῶν Λαρισσίων. Συγχρόνως ὁ κ. Ἀρβανιτοπούλος κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ προκαταβληθέντος ἐνοικίου ὑπόστεγα, ὅπου εἶχον ἐν ἄσυνον αἱ ἀρχαιοτήτες (εἰκ. 4 καὶ 5).

Ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῆς νεοελληνικῆς Πολιτείας κινδυνεύει νὰ πληρωθῇ ὁ ἴδιος ὁ Ἐφορος τὰ ἔξοδα τῆς τοιαύτης μεταβολῆς. Ἐπειδὴ μὲ τούτους τύπους καὶ τὰς αἰτήσεις δὲν κατορθώσῃ τίποτε, ἠναγκάσθη πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου νὰ κάμῃ μικρὰν τινα παρατυπίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπλήρωσε πρὸς τὸ παρὸν διὰ προστίμιον ἐπιβληθέντος ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου, ἐπέχοντος δὲ τόπον παρασίμου προφανῶς.

ΓΟΝΝΟΙ.—Πλησίον τῶν Ἑλληνοτορικῶν συνόρων, εἰς τὸ χωρίον Δερελῆ τοῦ Ὀλύμπον, ἀνεκάλυφεν

2. ΤΟ ΕΝ ΤΩ ΦΡΟΥΡΙΩ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

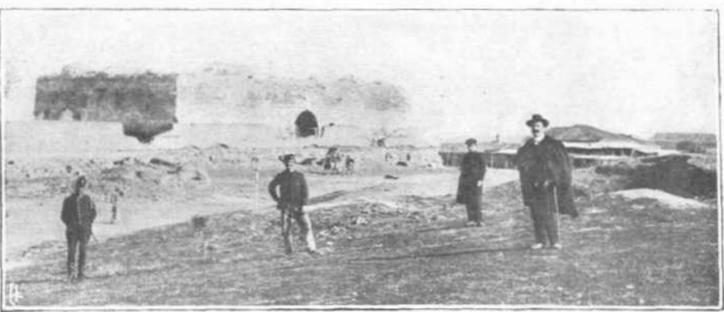

3. ΠΑΓΑΣΑΙ.—Ο Β΄ ΠΥΡΓΟΣ, ΑΝΑΣΚΑΦΕΙΣ ΤΩ 1910

Α. Σ. ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ Ἐφορος Θεσσαλίας.

ὁ κ. Ἀρβανιτοπούλος τὴν ἀκρόπολιν τῶν Γόννων, πρωτεύουσος τῆς Πεοραβίας, καὶ ἐπ' αὐτῆς ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Πολιάδος (εἰκ. 6) μὲ δολοκλήρον σχεδὸν τὸ ἀρχεῖον τῆς πόλεως. Διότι εἶρε περὶ τὰς 133 πλάκας πλήρεις ἐπιγραφῶν σπονδαοτάτων, ἄλλας δὲ 28 ἀνὰ τὰ λοιπὰ ἐρείπια, καὶ ἐν ἀγαλμάτια, πόρπαι, ἀνάγλυφα κτλ. Πάντα τὰ ἀνωτέρω εἰρημίματα ἐχημάτισαν ἐν μικρῶν Μουσείον ἐν τῷ σχολείῳ Δερελῆ, ὅπου θὰ κατασκευασθῇ κατ' ἀνάγκην καὶ ἰδιαιτέρον Μουσεῖον

4. ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΠΡΙΝ ΓΙΝῆ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος]

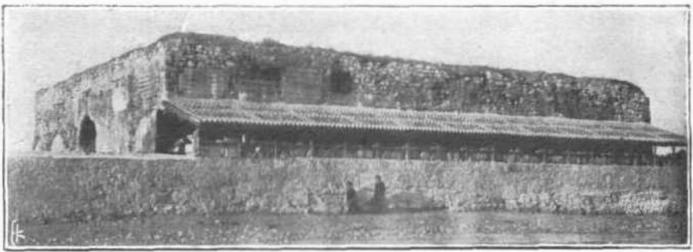
Βαρόνος Ἀνδρέας Θεοτόκης ἦτο προσωπικότης. Διεκρίνετο εἰς ὅλα. Διέφρατεν ἐπὶ ἐκείνῳ ἀγωγῇ, εὐφυιᾶτι παιδείᾳ, ἀκατοράτῃ ἐπιστήμῃ. Κατεῖχε καὶ ἔγραφε τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν, τὴν ἰταλικὴν, καὶ τὴν γαλλικὴν. Ἐγνώριζε δὲ καλὰ καὶ τὴν ἑβραϊκὴν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἰσπανικὴν ἐντέλεστατα ἦτο κάτοχος καὶ τῆς λατινικῆς. Κατεῖχεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ ἐνήμερος πάντοτε περὶ τῆς προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς γραμματολογίας καὶ φιλοσοφίας. Εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα τὰ δυνάμενα νὰ ἀνυψώσῃσιν ἓνα ἄνδρα εἰς τὰ ἤθησιν ἀξιόματα τῆς πολιτείας καὶ νὰ διατρέψῃ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰ γράμματα. Δὲν εἶχε τὸν ἔξογον νοῦν τοῦ πατρὸς του, οὐδὲ τὸ πολιτικὸν τοῦ καὶ κοινωνικὸν του θάρρος, ἀλλ' ἦτο σοφώτερος καὶ πολυμαθέστατος. Τοῦ βαρόνου Ἀνδρέα Θεοτόκη πᾶσα οὐμυλία προέδιδε νοῦν οὐχὶ τυχόντα καὶ ἀνάπτειν θαναμαστήν. Εὐχαρῖς εἰς τὴν συνομιλίαν ὁ λόγος, ἀλλ' ἠτνημένος ἐνίστε μετὰ λεπτοτάτης ἐιρωνείας. Ἡ εἰρωνεία ἐνίστε ἐφαινετο καὶ εἰς τὸν τρόπον μετ' οὗ ἔχαρῆτα. Ἡ οὐλαγρία αὐτοῦ ἀπίστευτος. Ἡ ἀπλότης του ἐφθανε μέχρι σχολα-

ρέτων καὶ περιεβαλε τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν σοφῶν συγχρόνων του. Ἀπέφειγε τοὺς σοκοφάντας, τοὺς μοχθηροὺς, τοὺς νενοδῶζους καὶ τοὺς γυδαίους νεοπλουτοῦς.

Ἦτο ὁμοῦ εὐπροσίγορος, καὶ ἀν ἡδύνατο προσήμως προσεφέρετο πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὸν εἶχον βλάψει. Ἀληθῆς χριστιανὸς καὶ τίπος gentleman ἀριστοκράτης εἰς τὴν ἀρίστην σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἦγε βίον ὡς πένης, πενέστατος, ἢ ὡς φιλαργυρὸς, ἐφ' ἦτο πλοῦσιος καὶ γενναῖος. Τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ τὴν ἐμαρτύρησε καὶ ἡ ταφή του. Εἰς τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν του Στέφανον εἶχε παραγγεῖλει προφορικῶς καὶ γραπτῶς τὰ ἐξῆς πρὸς τοὺς ἄλλους: «... Ὁ δὲ νεκρὸς μου, ῥητῶς ἀπαγορευομένης πάσης πομπῆς, συνοδευόμενος παρ' ἐνὸς μόνου ἱερέως πρὸ τῆς πέμπτης πρωΐνης ὅρας σταλίσεται ἀπὸ τοῦ οἴκου μὴν ἐπὶ ἀγγῶν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Βαρναταῶδον, ὅπως φραλείσῃ τῆς νεκρικῆς ἀκολοῦθας ἀπὸ τοῦ ἐφορίου καὶ τοῦ συνοδευόντος ἱερέως, ταφή κοινῶς. Ὁ υἱὸς μου καὶ κληρονόμος μου Στέφανος Θεοτόκης ἐκτελέσει τὴν παροῦσαν».

Ἀπέθανε τῇ 8 Νοεμβρίου τοῦ 1887 ἔτους. Ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς του βαρόνος Στέφανος ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν, καὶ τὸ λείψανόν του μετηνήχθη μὲ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς Βαρναταῶδες καὶ ὀπισθεν τοῦ Ἁγίου Βήματος ἐναφάρισθη. Καὶ εἰς τοῦτο ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα του, ὅστις, ὡν παρήγγειλε τὴν ταπεινότητα τῆς κηδείας του καὶ ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸν Ἀπριλοῦστον τοῦ 1837. Διὸ καὶ ὅλος ἀσημῶς ἐκομίσθη ὁ ἐπίσημος νεκρὸς ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸν ἐν τῷ προαστείῳ Γαριτῆ κειμένον ναὸν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας.

5. ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑ ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ἐλθωμεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ βαρόνου Ἀνδρέου Θεοτόκη. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἶδεε κλίον εἰς τὰ ἱερά καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ὄθω τῇ 1817 ἐδημοσίευσεν ἐν Κερκυρῶ το «Ἐρᾶνος πολλῶν ἀφελύμων Θεολογίας τε καὶ Ἠθικῆς, ἐρανοῦσθαι αὐτοῦλεξι ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἁγίας Γραφῆς», τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς τὸν πατέρα του. Τὸ βιβλίον εἶχε εἰς τὸ εἶδος τὸν χρησίμιον, διότι εἶχε μεθοδικῶς συνηγμένα ἐν συνόψει, ὅσα ἐν ἐκείνῳ περιέχει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ τὸ διηροσεν εἰς τρία μέρη, μὲ ἐβδομηκοντα πέντε κεφάλαια, τὰ ὁποῖα, πρὸς τοὺς ἄλλους, περιέχον ἀπαντα τὰ χρεῖ τὸ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλῆσιον, κατὰ τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην. Ἡ Ἰόνιος Γερουσία, ἰδοῦσα τὴν ὀφῆλειαν τοῦ βιβλίου καὶ θέλουσα νὰ ἐνθαρρῆν τὸν νέον Ἀνδρέαν Θεοτόκην καὶ πάντα νέον καταγινόμενον εἰς τὰς μελέτας, ἀπεφάσισε, τῇ 16 Μαΐου τοῦ 1817, νὰ ἀνταμειφθῇ διὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἔγοντος τὴν ἐπιγραφὴν: **Κερκυραία Βουλὴ ἡθικῆς ἔρανον ἀνταμοιβῆ τῷ Ἀνδρέᾳ Θεοτόκῃ ΑΩΙΖ**, καὶ ἦλιον ἀνατέλλοντα.

Ἡ ἀπόφασις φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀντιπροέδρου κόμητος Σοφδῖνα καὶ τελειώνει οὕτω πως: «Προσφέρουσα οὕτως ἀνταμοιβὴν εἰς τὴν ἀξίαν, ἡ Γερουσία, κολακεύεται ἀπὸ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ διεγείρῃ τὴν ἀμύλλαν εἰς τοὺς Κερκυραίους νέους, οἵτινες παρακολουθοῦντες τὰ ἴχνη τοῦ συγγραφέως, θὰ λάβουν ὁμοῖον δικαίωμα τῆς ἐκτιμήσεως τῶν πολιτῶν καὶ τῆς εὐαρεσκείας τῆς Κυβερνήσεως». Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Ἰονίου Γερουσίας εἶναι ἀξία σημειώσεως, διότι φαίνεται ὅτι τὸ Ἰόνιον Κράτος, μόλις ἰδρυθέν, ἐφρόντισε νὰ ἐνθαρρῆν τοὺς καταγινόμενους εὐνοειδίως εἰς τὰς μελέτας καὶ δὲν ἦτο τότε οὐδὲ γνωστὴ ἡ λέξις **συναλλαγή** πρὸς ἀνύψωσιν τῶν κακοποιῶν στοιχείων καὶ τῆς φαυλοκρατίας. Ἐξαιρουμένων ἔπειτα τὰς μελέτας τῆς Ἱερᾶς Βίβλου κατέγινεν εἰς τὴν ἔκθεσιν ἀναλυτικῶν καὶ συνθετικῶν πινάκων τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, ἧς ἔμεινε ἀνέκδοτος. Εἶνα ἔργον χρησίμιον. Ὁ συγγραφεὺς μᾶς τὸ εἶχε δεῖξει καὶ τὸ ἐθανυμάσαμεν, διότι εἶναι ἔργον ὄχι μόνον μεγίστης ὑπομονῆς, ἀλλὰ καὶ πολυμαθείας, ἀποδεικνύει δὲ ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἦτο ἀνήρ ὄχι μόνον τῆς μεγίστης ὑπομονῆς, ἀλλὰ καὶ κάτοχος τῶν ἱερῶν κειμένων τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ιστορίας πάντων τῶν λαῶν. Οἱ πινάκες αὗτοι ἔχον πολλὰς διαρρέσεις καὶ ὑποδιαρρέσεις μετὰ πάσης ἀκριβείας διαγραφείσας ἀπὸ τοῦ μηχανικοῦ Φραγκᾶκου Ῥιβέλη τῇ ὑποδείξει καὶ ὁδηγίᾳ τοῦ Ἀνδρέου Θεοτόκη.

6. Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΓΟΝΝΩΝ

Ο ΑΕΤΙΔΕΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΛΩΒΟΝ

Απο την γυναίκα του θυρωρού της Γαλλικής προξείας... 23 Μαρτίου 1811... 1811, μετ' ευχαριστήσεως επανελαμβάνετο το εξής άστειον...

δίωκε, διότι εσημείωσεν εις τὸ ἡμερολόγιόν του... Μίαν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου 1816, όταν τὸ παιδίον ἦτο πενταετής...

—Τὴν εὐχρησμίαν τοῦ παρθένου καὶ ἐφόναζε: «Πατριόπουλον...» —Τὴν εὐχρησμίαν τοῦ παρθένου καὶ ἐφόναζε: «Πατριόπουλον...»

—Ἐνας βασιλεὺς ἀπῆγγισεν ὁ Φορσέτι. —Ἄλλὰ γνωρίζω, ἐπέειπεν ὁ πρίγκιψ, ὅτι πρό τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἕνας αὐτοκράτωρ...

Μόνον εἰς μερικάς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας, εἰς τὰς οποίας ἄλλοτε μετὰ δυσθυμίας εἶδον τὴν ἐγγονὴν τῆς αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας...

—Τέλος ὁ Διετριχοστῆν κατόπι πολλῶν διαταγῶν καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν... ἐξετέλει ἐπιεικῶς προῆν γενναιοδορίας ἐπέτρεψεν...

Ἡ ἐπιτομή εἰς τὸ Σμυρναῖον ὑπῆρξε θερμοτάτη. Αἱ κηρία τῆς αὐλῆς, ὄρθαι κατὰ γοαμίην εἰς τὰ δύο μέρη τῆς κλίμακος...

—Ἄν ἤξευρατε! Ὁ κύριος Φορσέτι καὶ ἐγὼ ὠμίλησαμεν διὰ μαζῶν περὶ τῆς Γαλλίας! —Ὁ Διετριχοστῆν ἐφρόντιζε νὰ συνηθίσῃ τὸν μαθητὴν...

—Ζήτησθε τὸν πρίγκιψ τῆς Πάρμας! Διότι ἦτο προδιόνον ἐπὶ τῆς Πάρμας τοῦ Ναπολέοντος Μαριά Λουϊζά...

—Ἐμπερὸς, ὀρθός! Στὴν ἀγγαρεία! Ἄκουε λιγὰ ποῦ σου λέω; —Ὁ Πατριχῆς, σὺν ἀγαθῆ, εὐφραίνεται...

—Διὰ τὴν Μαρίαν-Λουϊζάν, τὸ πρᾶγμα ὑπῆρξε πολὺ εὐκόλον. Τὸ παιδίον ὄμως μολονάτι τριῶν ἐτῶν ἠλικίας...

—Ἐλεγε γὰρ τὸ ἀρχιπαιδαγωγὸς τοῦ ἦτο μεγάλην δταν παρετήρησεν ὅτι ὁ πρίγκιψ Φραντς...

—Ὁ μικρὸς Ναπολεὼν ἦτο λεπτὸν καὶ τρυφερόν παιδίον. Ἐδίδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ φεικλιώτερα τοῦ παιγνιδίου...

—Ἐλεπε μου, ἡρώτησε μίαν ἡμέραν τὸν Κολλέν, εὐαρεστηθεὶτὲ νὰ μοῦ εἰπτῆτε, διατὶ με λέγονν Βασιλεὺς τῆς Ρώμης; —Ἄδὸ συνέβαινε κατὰ τὴν ἐποχὴν...

—Ὁ μικρὸς Ναπολεὼν ἦτο λεπτὸν καὶ τρυφερόν παιδίον. Ἐδίδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ φεικλιώτερα τοῦ παιγνιδίου...

—Μηπως ἡ Ρώμη ἀνήκεν εἰς τὸν πατέρα μου; —Ὁχι ἡ Ρώμη ἀνήκεν εἰς τὸν Πάπαν. —Καὶ ποῦ εὐρισκεται τώρα αὐτός;

—Ἐπίκειται ἀπὸ τὸν ἀπὸ τοῦ πατρός του, τὴν τιμὴν ἑνὸς ἄλλου βασιλέως... —Ἄλθθαι, εἶπε, εἶνε αὐτὸ ποδ ἐσκεπτόμην.

—Καὶ ὁ πατέρας μου, εἶνε εἰς τὰς Ἰνδίας, νομίζω; —Ὁχι, καθόλου. —Μηπως εὐρισκεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν; —Τί νὰ κάμῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν; —Μὰ ἐπὶ τέλους ποῦ εἶναι; —Δὲν ἠμποροῦ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ.

—Καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὅτι τὸν ἀπεδιόξαν ἐκεῖθεν. —Ἀπατάσθε πρίγκιψ μου, διότι σιχνάκας παρεξηγεῖτε... —Μάλιστα αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Συγγωρησατὲ με.

—Δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ὁ κύριος πατέρας σας δὲν μετέβη ποτέ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. —Ἦκουσα ἐπίσης νὰ λέγονν ὅτι ἦτο πένης; —Πῶς πένης; —Μάλιστα.

—Πῶς εἶνε τοῦτο δυνατόν ἢ τοῦλάχιστον πιστευτόν; —Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου ἐφωτίσθη. —Ἄλθθαι, εἶπε, εἶνε αὐτὸ ποδ ἐσκεπτόμην.

—Ἄπο ὅλας τὰς συγκριντικὰς ἢ μάλλον τραγικάς ἀφηγήσεις τὰς οποίας ὁ Δὲ Βυζεβᾶ συνέλεξε φυλλομετρώων τὸ ἡμερολόγιον...

—Μάλιστα! Ἄντι τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἠθικοῦ μαρτυρίου εἶνε προτιμώτερα τὰ κτυπήματα, τὰ οποια κατέπερην ἐπὶ τοῦ νοῦ τοῦ Λουδοβίκου...

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΛΑΙΜΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωὶ ἔβαινε ἕνα τέτοιο κροῦ, ποῦ ὁ Ραπερίνης ἠδοῦντο τὴν μύτην... ἐπὶ τὸν κροῦν...

—Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν... —Κανείς ἀσθενής; —Ὁ Ραπερίνης τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ἐλεγε γὰρ τὸ ἀρχιπαιδαγωγὸς τοῦ ἦτο μεγάλην δταν παρετήρησεν ὅτι ὁ πρίγκιψ Φραντς...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν... —Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

—Ὁ δεκανεὺς εἰσώπησε, ἐθαύμασε μίαν στιγμὴν... —Ὁ Πατριχῆς τότε ἐσηκώθηκε λιγάκι καὶ μετὰ μίαν φωνὴν...

ΚΑΤΕΡΑΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΛΟΝ ΣΟΥ!

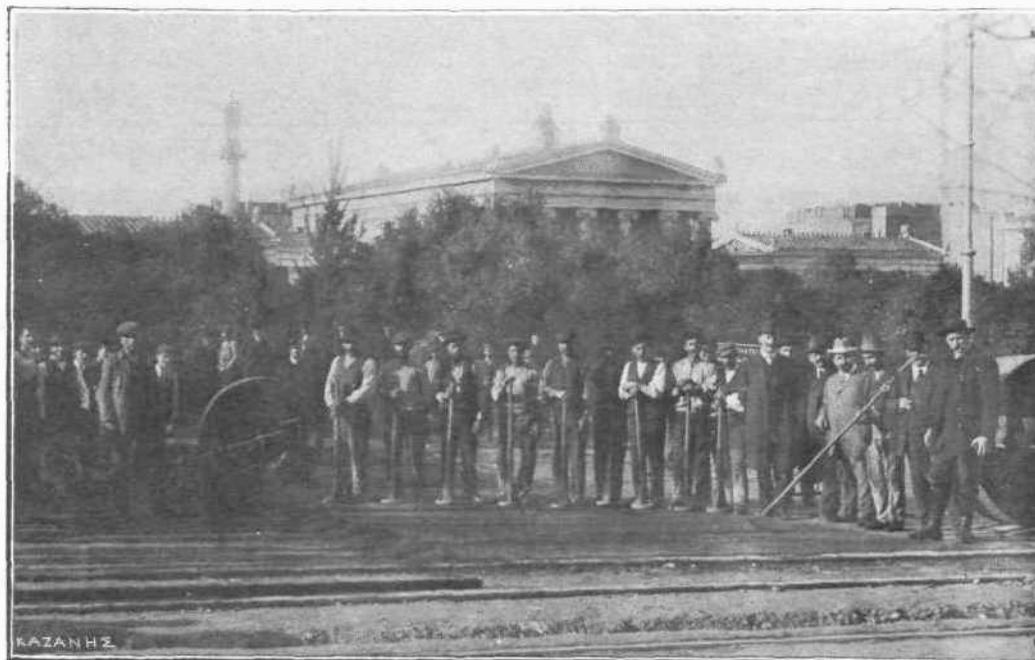
σύστημα, δι' οὗ λύεται τὸ πρόβλημα τοῦτο. Τὸ σύστημα συνίσταται εἰς σφαῖραν ἕξ ἐλαστικοῦ κοίτην, ἣτις συνδέεται μετὰ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σκάφους διὰ σωλήνος ἐλαστικοῦ. Ὅταν ταξιδεύῃ τὸ ὑποβρύχιον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἢ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὁ σωλὴν καὶ ἡ σφαῖρα εἶνε ἐπὶ τοῦ σκάφους. Ὅταν ὁμως βυθισθῇ, δι' ἑνὸς ἐλατηρίου, πιεζομένου ἑσώθεν, ἀποσπᾶται αὕτη τοῦ σκάφους καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω δὲ διὰ μιᾶς ἀπλῆς μετὰ βαλβίδα, ἦν φέρει εἰς τὸ ἔκτος τῆς θαλάσσης μέρος ἡ σφαῖρα καὶ διὰ τοῦ ἐλαστικοῦ σωλήνος, οἱ ἐντὸς τοῦ βυθισμένου σκάφους ἐπικοινωνοῦν μετὰ τὸν ἀέρα τῆς ἐπιφανείας καὶ δύνανται νὰ παραμείνουν ὅρας ἀρκετὰς, ἕως ὅτου ἀνεγκύσουν τὸ σκάφος. Ἡ σφαῖρα μάλιστα ἐφοδιαζομένη καὶ μετὰ σῆμα τι, δυνάμενον νὰ ἀνεμίζηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, θὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς σημαντὴρ δεικνύων τὴν θέσιν ὅπου εὐθιῶσθαι καὶ πρὸς αἰτήσιν βοήθειας. Τὸ σύστημα ὑποβλήθην ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργείου θὰ δοκιμασθῇ προσεχῶς.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τῆς Γῆς φαίνεται οὕσα ἡ ζωολογία τῶν Ἰνδιῶν. Αἱ θάλασσα, αἱ λίμναι καὶ οἱ ποταμοὶ αὐτῆς γέμουσι ἐπίσης ἐκ περιέργων εἰδῶν, ἐν οἷς παρατηρεῖται ὁ ἀναρρηχτικὸς ἰχθύς, εὐρισκόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τῆς πυκνοκόμου κορυφῆς φοινίκος τινος, καὶ ὁ μακρομάσταξ ἡ κωνητικὸς ἰχθύς, περὶ τοῦ ὁποῦ ποιεῖται τὴν ἐξῆς περιγραφὴν Ἀγγλος φυσιοδίφης: «Ὁ παράδοξος αὐτὸς ἰχθύς ἀρκοῦντος μικρόσωμος ὦν ἀπαντᾷ εἰς ποταμοὺς τινας καὶ εἰς τῆς Ἰάβας. Εἰς ἐν τούτων ἑστῆσά ποταμὸν δύο πόδας περίπου ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ἐξέχουσιν, καὶ φέρουσιν ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα τεμάχια ξύλων ἐνθα ὑπάρχον διάφορα ἐντομα ταπειμένα. Αἰφνὴς ἐνθ' αὐτὰ ἕσαν ἐντελῶς ἥρεμα, ἤρχισαν ρυτιδοῦμενα, οἱ δὲ ἰχθύς οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀποσυρθῆ, θορύβου γενομένου, ἐπανήλθον πολυάριθμοι κολυμβῶντες ἤδη περὶ τὴν ράβδον. Μετὰ μικρόν εἰς τούτων ἀνελθὼν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τινος τῶν ἐντόμων ἐφ' ἱκανὴν ὄραν, καὶ ἐξετόξευσε κατ' αὐτοῦ μικρὰν ποσότητα ὑγροῦ ἁμοιῶζοντος πρὸς ὕδωρ, μετὰ τσαύτης ταχύτητος, δυνάμεως καὶ ἀκριβείας, ὥστε τὸ ζῷον ἔπεσεν ἐκ τοῦ ξύλου εἰς τὸ τέλμα καὶ κατεδρόθη. Παρευθὺς ἄλλος μακρομάσταξ φανείς ἐξετέλεσε τὸ αὐτὸ πείραμα καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ τελευταίου ἐντόμου. Ὅτε δὲ κατὰ σύμπτωσιν ὁ ἰχθύς ἀπετίγχανεν, ἐφόρμα ἐκ νέου δις ἢ τρίς, ἕως οὗ κατόρθωνε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ἄγραν του, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε ἡ πρώτη ἐκτόξευσις τοῦ ὕδατος ἤρκει. Ἡ τοῦ θαλασίου τούτου Νεμρώθ συνήθης κατοικία εἶνε ἡ ὄχθη τῶν ποταμῶν. Ἰσताται ἐναδρῶσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος παρὰ τὸν ποταμὸν, καὶ ἅμα ἰδῆ μυτῶν καθήμενῃ ἐπὶ τινος τῶν εἰς τὰ ρηχὰ φουμένων φυτῶν, προχωρεῖ, ἐκσφενδονίζει διὰ τοῦ σφινγοειδοῦς ρύγχους του σταγόνας τινάς, ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ, ἀνατρέπει τὴν μυτῶν, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν καταπίνει.»

Η ΑΣΦΑΛΤΟΣΤΡΩΣΙΣ

Δύο προβλήματα μεγάλα, μαζὺ μετὰ ἄλλα, ἐπέλυσε ὁ Δήμαρχος τῆς πρωτεύουσας, ὁ κ. Σπ. Μαρκοῦρης, καὶ συνέδεσε τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου, ἐλκύσας τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὄλων. Πράγματι τὸ ζήτημα τῆς συντηρήσεως τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ τὸ συναφὲς μετὰ αὐτὸ

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΣΤΡΩΣΕΩΣ

ζήτημα τῆς σκόνης, ἦσαν δύο προβλήματα ἄλυτα διὰ τοὺς κατὰ καιροὺς Δημοτικούς Ἀρχοντας. Ἦρχισε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ 1905 δοκιμαστικῶς ἡ δι' ἀσφάλτου στρώσις τῶν ὁδῶν, καὶ πρώτη ἐστρώθη ἡ ὁδὸς Αἰόλου καὶ ἡ Πλατεία Ὁμονοίας, τόσον δὲ ἐπέτυχεν αὕτη, ὥστε ἐπίστησεν ὄλοι ὅτι, ἡ διὰ πεπαισμένης ἀσφάλτου στρώσις τῶν μὴ ἔχουσῶν μεγάλην κλίσιν ὁδῶν εἶνε τὸ τελειότερον σύστημα. Ἀληθῶς δὲ καὶ τὰ πράγματα ἐδικαίωσαν τὰς προβλέψεις τοῦ Δημάρχου.

Κατόπιν λοιπὸν τῆς ἐπιτυχίας τῶν δοκιμῶν, ὁ Δήμος συνήψε σύμβασιν μετὰ τῆς μεγάλης Ἑταιρίας The Newchate Asphalt Company Limited, ἣτις ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀσφαλτοστρώσῃ 100,000 τετραγωνικά μέτρα. Καὶ συμπληροῦται ἡ ἐργασία αὕτη μετὰ ἕξ μῆνας ἀκόμη. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πρωτεύουσα, συμπεριλαμβανομένης τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Πλατείας Ὁμονοίας, αἰτίνας ἐστρώθησαν δοκιμαστικῶς, ὡς καὶ τῆς

Η ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΓΥΡΟΥ

ὁδοῦ Σταδίου, ἦν ἐστρώσεν ἡ Ἑταιρία τῶν Τράμ ἰδίαις δαπάναις, θὰ ἔχῃ ἀσφαλτοστρωμένην ἐπιφάνειαν 140,000 τετραγωνικῶν μέτρων. Ἡ ἐργασία εἶνε καὶ δυσχερὴς καὶ ἐπίπονος διὰ τοὺς ἐργάτας τῆς ἀσφαλτοστρώσεως. Ἐκοκᾶπτουν πρῶτον τὸ κατάστρωμα τῆς ὁδοῦ, ἔπειτα διὰ τοιμέντου καὶ λίθων κατασκευάζουν ἐπίστρωμα, μετὰ τὴν πῆξιν δὲ αὐτοῦ ἀπλώνουν τὴν ἀσφαλτον εἰς κόνιν καὶ διὰ πυρακτωμένων σιδηρῶν τὴν συμπιέζουν καὶ τὴν σιδηρώνουν, μεθ' οὗ σῦρουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κλινδρον πυρακτωμένον, ὅστις ἰσοπεδῶναι τελείως τὴν ἐπιφάνειαν. Τὰς ἐργασίας διευθύνει ὁ λαμπρὸς μηχανικὸς τοῦ Δήμου καὶ Τμηματάρχης τῆς ὁδοποιίας κ. Κ. Κωνσταντινίδης, ἡ δὲ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν ἀσφαλτοστρωσὴν τμήματος τινὸς τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, ὅπισθεν ἀκριβῶς τῆς Ἀκαδημίας.

ΤΟ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Δὲν εἶνε ἕξ μῆνας ποῦ ἦνοιξε τὰς πόλεις του ἐν Ἀθήναις τὸ Δραγάσειον ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐμορφώθη πλέον γενικῶς ἡ ἀγαθότερα γνώμη περὶ αὐτοῦ. Πράγματι δὲ ἡ λειτουργία του εἶνε ἀμεμπτος καὶ τὰ ἀποτελέσματα του θὰ δικαιώσουν τὴν ψήμην του. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἡ ὁποία παρακολουθεῖ ἐκ τοῦ συναγγῆς τὴν εὐσυνείδητον ἐργασίαν τοῦ ἰδρύματος τούτου, διαλαλεῖ μεταξὺ τῶν ἀπειροπληθῶν ἀναγνωστῶν τῆς, ἰδίᾳ διὰ νὰ τὸ μάθουν οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ γονεῖς, ὅτι ἔσοι θέλουν νὰ μορφωθῶν τὰ παιδιὰ των θετικῶς, ἐθνοσπεπῶς, ἠρησκευτικῶς, κοινωνικῶς, τελείως ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, πρέπει νὰ τὰ στείλουν εἰς Ἀθήνας νὰ σπουδᾶσιν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ Δραγάσειον.

ΑΙ ΚΗΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Οἱ ἰατροδικασταὶ εὐκόλως ἀνευρίσκουσι καὶ ἐξακριβοῦσι τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, ἀλλὰ μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατορθοῦσι νὰ προσδιορίσωσιν ἂν αἱ κηλίδες αὗται ὀφείλωνται εἰς αἷμα ἀνθρώπου ἢ ζῴου. Ἐπιμελεῖς ἔρευναί ἐν τούτοις γινόμεναι ὑπὸ διαπρεπῶν μελῶν τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου, ἔφερον εἰς φῶς μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας ἐξακριβοῦται διὰ χημικῆς ἐπεξεργασίας, ἂν τὸ αἷμα ἀνήκειν εἰς ζῴον ἢ εἰς ἀνθρώπον. Ἡ διαφορά τοῦ μεγέθους τῶν αἰμοσφαιρίων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων δὲν ἦτο πάντοτε ἀσφαλῆς γνώμων. Διότι ἡ διαφορά αὕτη καθίσταται ἐμφανῆς τῇ βοήθειᾳ μικροσκοπίου μόνον, ὅταν τὸ αἷμα εἶνε πρόσφατον καὶ ἀναλλοίωτον, τοῦτο δὲ σχεδὸν οὐδέποτε συμβαίνει, ὅταν καλοῦνται ν' ἀποφανθῶσιν οἱ ἰατροδικαστικοί. Ἡ νέα ὁμως μέθοδος εἶνε ἀσφαλτοστάτη μὴ ἀφίνουσα περιθώριον, οὐδὲ διὰ τὴν παραμικροτέραν ἀμφιβολίαν. Βασίζομενοι δὲ ἐπ' αὐτῆς οἱ Ἀγγλοὶ δικασταὶ κατεδίκασαν ἕνα κατηγορούμενον ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ, ἐπὶ τῆς μαχαίρας τοῦ ὁποῦ εὕρισκτο αἷμα πετηγόν, τὸ ὅποιν ἐκείνος διστεινέτο ἐξ αἰγός, τὴν ὁποίαν εἶχε σφάζει. Διὰ τῆς χημικῆς ἐν τούτοις ἐξετάσεως ἀπαδείχθη ὅτι τὸ αἷμα ἦτο ἀνθρώπινον. Ἐτερας κατηγορούμενος, ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ ἠθωώθη διότι ἀπαδείχθη ὅτι, ἡ ἐπὶ τοῦ πῖλου του κηλὶς τοῦ αἵματος, ἡ ὁποία ἀπέτελει τὴν μόνην ἐνδειξιν τῆς ἐνοχῆς, προήρχετο ἐξ αἵματος ἵππου ἄσθενος, τὸν ὁποῖον ἐθεράπευεν.